

Ukradena nevesta

Reimnichlova povest podomačena

16

Kakih tisoč metrov na desno je bila med skalnima bregoma ne prestrma dolinica. Tam se je čez nekaj časa prikazal Tonč. Sem in tja se je drsal po planoti in s težavo se je dokopal do kraja, kjer je čepel Hanzej v snegu. Ali je mrtev? Morda je še živ? Odvezal si je smučič, počenil zraven ponosrečenca in ga prijel za roko. Hvala Bogu, žila mu je še bila — silno hitro, toda krepko! Zravnal ga je, ki je bil nezavesten, in ga večkrat stresel, ali ni ga mogel zbuditi. Podrgnil mu je s snegom obraz in roke. Tedaj je ponosrečeni odprl oči in je z gorečimi očmi zastrmel predse, ne da bi vedel, kaj je z njim. Spoznal je Tonča, svojega sovražnika, hotel je planiti, pa se je zvrnil in zajechal: »Noga!»

»Léži mirno!« ga je Tonč opomnil. »Bom pogledal, kaj ti je.«

Zdaj se je Hanzej spomnil vsega, kar se je zgodilo. Strmel je v Tonča in sopihal:

»Ti — ti — življenje je sveto. Bog — bo kaznoval — za mojo smrt.«

»Hohoho, saj si živ; kje je še smrt!« se je oni zasmejal.

»Ti me hočeš ubiti.«

»Kaj ti ne pride na misel! Pomagati ti hočem, pomagati, da se v snegu ne zadušiš.«

»Kaj pa si se potem tako podil za menoj? Zakaj si me lovil?«

»Kaj te bom lovil?! Jaz sem se le dajal s teboj; pokazati sem ti hotel, da sem vendarle bolji smučar ko ti. Ko bi se ti ne bil v smuk spustil, bi ti bil to danes dokazal.«

»Čez skalo si me nagnal.«

»Kaj, svaril sem te in vpil za tabo: Nikar! Nikar tam! Ali me nisi čul?«

Hanzej je nejeverno majal z glavo.

»Sicer pa: tako ti ne skoči še kdo, kakor si ti,« je oni nadaljeval. »Ta stena ti je svojih petdeset, šestdeset metrov visoka. Od sto ljudi, ki bi tu dol skočili, se ti jih devet in devetdeset pobije ko nič. Lahko Boga zahvališ!«

Strahoma se je Hanzej ozrl na steno. Čez nekaj časa je rekel — še zmeraj Tonču ni prav zaupal —:

»Ti mi torej ne misliš kaj žalega storiti?«

»Danes prav gotovo ne, hehehe. Če se kakemu planincu kaj pripeti, mu mora drug planinec pomagati, če ne, je ničvrednež. Menda se ti ne zdim tak?«

»Če mi pomagaš, ti bom hvaležen.«

»Hvaležen, hehe! Meni ni za hvaležnost. Mi je ni treba. Povej, kje te boli!«

Desna noga. Ne morem je ganiti.«

»Tedaj si si jo zlomil. Daj, da pogledam!«

Odvezal mu je smučki — desna je bila vsa drobna in ga stisnil za nogo; Hanzej je zastokal.

»Zlomljena je, da — tu spodaj.«

»Moj Bog, kako bom prišel domov!«

»Na svojih nogah ne, toda na mojih.«

»Pretežek sem; ne boš me mogel nesti.«

»Do senikov tu spodaj gotovo. Tam te bom položil v seno, da ne zmrzneš; potem pojdem po ljudi.«

Hanzej ga je začudeno pogledal.

»Ali te še drugega kaj boli? Ali si se še kje pobil?« ga je oni vprašal.

»Mislim, da ne.«

»Ali si lačen? — Ne? — Ali hočeš požirek žganja? Ta te bo ogrel.«

Potegnil je najprej sam iz steklenice, potem jo je podal ranjencu; Hanzej je požrl nekaj kapljic.

»Bolj potegni!« ga je vzpodbujal Tonč. »Tudi bolečine ti olajša.«

Nato si je priklenil smučič, pobral z neznanško težavo Hanzeja, ki je na glas stokal, in si ga položil na ramo, potem pa je počasi in previdno oddrčal po planjavi dol.

Srečno sta prišla do prvih senikov in takoj ovahala, da je še sena v njih. Zares so bili seniki še do

polovice polni sena. Ko je Tonč s trudom odpahnil durci, je ponosrečenega rahlo zvrnil na mehko in zlezal za njim v uto. Hanzej se je premagoval, da ni vpil od bolečine, Tonč pa je odprtal nahrbtnik in zdeval i: njega kruh, sir, povojeno meso in jajca; lotil se je, ker je bil pošteno lačen, in je silil tudi Hanzeja, naj je. Hanzej je dejal čez nekaj časa:

»Bog ti povrni, kar si mi storil!... Ti — Tonč — nisem mislil, da si tako dober človek.«

»Dober bi vsak rad bil; le posreči se ne vsakemu, veš, hehehe,« se je orjak zasmehljajal. »Da menijo ljudje, d sem divjak, to vem.«

»Kaj hudega ni toli nisem čul o tebi, samo to, da si divji lovec.«

»Nisem!« se je Tonč zadržal. »Zverine ne lovim — prave zverine ne.«

»Ne zameri, saj me ne briga; jaz ti ničesar ne obiram.«

»Same čenče, kar ljudje o meni vejo! Svoj živi dan še nisem ne srne ne gamsa ne divjega petelina ne zajca ustrelil.«

Ko je videl Hanzeju na obrazu, da mu ne verjame prav, je siknil skozi zobe:

»Prava, lepa zverina mi je preljuba, da bi jo pobijal. Kar jaz streljam, to so roparice: lisice, kune, sove, jastrebi, ki ti lesno živad koljejo.«

Beseda jima je obtičala. Medtem ko je Tonč pospravljajal ostanke v nahrbtnik, ga je po obrazu čudno spreletelo. Očesi sta mu nekam posebno zaškilili.

»Še pol ni res, kar ljudje govorijo,« je zagodrnjal. Hanzej je molčal.

Tedajci je Tonč prežeče vprašal:

»Kaj pa je Žnidarjeva rekla o meni?«

»Kdo? Leja, moja žena?«

»Žnidarjeva Leja, da!... Sicer: tvoja žena je, da, tako je!... Kaj je dejala?«

»Nič... nič,« je Hanzej zajechal; »le to mi je rekla, da veš nekaj hudega.«

»Torej je le čenčala, hehehe! Pretrapasto! Ženske ne znajo biti tiho.«

»Saj bi ne bilo ostalo skrito.«

»Kaj bi ne bilo ostalo skrito?«

»To veš ti bolje ko jaz.«

»Jaz ničesar ne vem. Prav ničesar.«

»Zagrozil si ji, da jo boš na sodnji naznanil.«

»Kaj pa mi tako verjame! In kaj šele, da tako oznanja!«

»Saj mi je vendar morala povedati, zakaj beži.«

»Aaah, torej sta se zmenila, da bo zbežala?«

»Jaz sem ji svetoval, naj beži.«

»Bolj kaj neumnega bi ji ne bil mogel.«

»Kaj sem mogel drugega? Saj ti bi jo bil v — v ječo spravil.«

»Jaz? Nikoli! Tak divjak pa nisem. Mene se ji ni treba bati.«

Hanzej je nejeverno zmajal z glavo.

Tonč je spet vprašal:

»Kje je Žnidarjeva — to se reče: tvoja žena?«

»Ne vem. Ko bi tudi vedel, bi tega ne smel povedati.«

»Zakaj ne?«

»Ker jo hočeš zaslediti, da bi jo dal prijeti in zapreti.«

»Ali si zmešan? Kaj takega se mi še sanja ne.«

»Kaj pa potem hodiš za njo? Če hočeš resnico priznati, moraš reči, da si v ojstrski koči njo iskal.«

»Da, res. Pa le zaradi tega, ker sem se hotel nekaj pomeniti z njo.«

»Kaj se hočeš pomeniti z njo? Leja je moja žena,« se je Hanzej razburil.

»Hoho, nikar me ne sumi! Tak prasec pa nisem in vem, kaj je ženska čast. Če pravim, da bi ji rad nekaj povedal, je to le vama obema v prid.«

»Tedaj lahko to meni tudi poveš.«

»Ne, to povem le ženi. Ona ti lahko pove, če se ji zdi prav.«

Belgija ima najmanj judov

V Zenevi je izšla statistika o judovskem življenju. Po teh podatkih živi 16 milijonov judov, od tega 9,5 milijona v Evropi. Največji odstotek judovskega prebivalstva ima Poljska, namreč 9,8. Sledijo Litva s 6,2 odst., Romunija s 5,4% in Mažarska s 5,1%. — Ostale države imajo manj nego tri odstotke judov. V Evropi ima najmanj judov Belgija, namreč samo 60.000.

Pet let brez spanja

V ameriški državi Massachusetts živi 69letni možakar, ki že celih pet let ni zatisnil očesa. Zdravniki se trudijo, da bi mu omogočili spanje, toda doslej niso dosegli uspeha.

Nov redilni prašek za prašiče.

Vsak kmetovalec si z Redinom hitro in z malimi stroški zredi svoje prašiče. Za 1 prašiča zadostuje samo 1 zavitek za 6 din. Poštnina povzete za 1, 2, 3 ali 4 zavitke 6 din, od 5 zavitkov naprej 12 din.

Prašek za pomnožitev in izboljšanje mleka ter izvrstno hranilno in redilno sredstvo za govedo. Veliki zavitek stane 10 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 zavitka 6 din, od 3 zavitkov naprej 12 din.

Moštna esenca Mostin za izdelovanje prvovrstne zdrave domače pijače. 1 steklenica za 150 litrov stane 20 din. Poštnina povzete za 1 ali 2 steklenice 12 din.

Za boljše izrabljanje poštnine priporočamo, da naroči eden za več sosedov skupaj.

Pravi Redin, Mlekin in Mostin se dobi samo z napisi Redin, Mlekin, Mostin ter ga prodaja samo

Drogerija KANC, Marijbor, Slovenska ulica.

(Dalje sledi)

106